

[Ninn-Hansen.]

Vi er også interesserede i, om den højtærede minister og ministeriet har gjort, hvad der var muligt for at nå frem til en ordning, ligesom vi er interesserede at i høre, hvad man må regne med der vil opstå af erstatningskrav i forbindelse med den udslettelse af servitutterne, der vil blive tale om ved ekspropriationen, såfremt byggeriet gennemføres.

Selv om der er tale om nok så gode formål, kommer vi ikke uden om, at andre har måttet respektere de rettigheder, der knytter sig til servitutterne; i forbindelse med Rosenvængetservitutterne er der vel særlig grund til at være opmærksom på, at så sent som i 1952 faldt der en højesteretsdom, som gik ud på, at ejendomme, der var beliggende i dette kvarter, ikke måtte have lejligheder på fjerde sal. Højesteretsdommen, som jeg går ud fra den højtærede minister kender, gik ud på, at disse lejligheder ikke måtte benyttes. Det var altså også her noget særdeles anerkendelsesværdigt, man ønskede at fastholde på trods af servitutterne; alligevel gik højesteretsdommen imod, og en sådan domspraksis af så ny dato må man selvfølgelig tage med ind i bedømmelsen af det foreliggende lovforslag.

Svend Haugaard: Det er naturligvis beklageligt, hvad allerede to af de ærede ordførere var inde på, hver gang samfundet er nødt til at gå private ejendomsrettigheder nær, men samfundet må være i stadig udvikling, og det var sikkert ikke forudset af dem, der for over 100 år siden pålagde Rosenvængetkvarteret servitutbestemmelser, at København skulle ændre struktur og vokse i den grad, som det er sket. Man får en ret klar fornemmelse af det, når man i servitutbestemmelserne ser, at der tales om afløb fra latriner og kostalde. Det er i det hele taget et spørgsmål, om det er rimeligt at pålægge servitutter på ubegrænset eller meget langt åremål. I dette tilfælde synes det under de nuværende forhold urimeligt at opretholde dem.

Jeg var i formiddags ude for at se på den strandudsigt, som servitutbestemmelserne også omtaler. Den er for længst forsvundet; der er højt byggeri, og der er ikke et glimt af den tilbage. Den gene, som udbygningen af Finseninstitutet efter den foreliggende

plan vil give kvarterets beboere, er efter mit skøn under hensyntagen til det allerede skete meget begrænset. Heroverfor står kravet om udbygning af radiumstationen og et kræftforskningslaboratorium af så afgørende betydning, at vi ikke stærkt nok kan give vor støtte til at nå frem til et resultat, der kan være til gavn for hele menneskeheden.

På dette grundlag mener jeg afgjort ikke, at det foreliggende lovforslag går ejernes interesser for nær, og jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til videre behandling.

Arne Larsen: Forslag til lov om ekspropriation til udvidelse af bygningsanlæggene på Finseninstitutets ejendom kan socialistisk folkeparti give sin helhjertede tilslutning. Vi finder det såvel ønskeligt som påkrævet, at indenrigsministeren får den ønskede bemyndigelse til ved ekspropriation at ophæve eller begrænse de servitutter, der i 1862 tinglystes på Finseninstitutets ejendom. Det er meget påkrævet med en udvidelse af radiumstationens sengepladser; ligeledes er det klart, at det er i alles interesse, at Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse får mulighed for at opføre et kræftforskningslaboratorium på Finseninstitutets grund.

Da de gamle servitutbestemmelser gennem den udbygning, der de sidste 100 år er sket i Rosenvængetkvarteret, helt har mistet deres formål, finder vi som sagt, det er helt naturligt, at den højtærede indenrigsminister får den ønskede ekspropriationsmulighed.

Johan Asmussen: Det er en selvfølge, at også de uafhængige ser med den største sympati på Finseninstitutet og den virksomhed, som udfoldes derude, og som har været udfoldet i generationer. Vi kan derfor også efter omstændighederne principielt give tilsagn om at ville medvirke til ekspropriation af servitutterrettigheder i det omfang, hvori det måtte vise sig at være nødvendigt.

Det er dog efter min mening betænkeligt, at man er inde på en fuldstændig ophævelse af servitutterne, selv om det drejer sig om et begrænset areal. Jeg mener, at man alvorligt må overveje ved de undersøgelser, som må finde sted i udvalget, om det ikke ville